

ninger i forhold til familiesammenføringer. Jeg mener bare, at egentlig er det en ret ubrugelig måde at diskutere på: stram, strammere, strammest. Altså det handler jo om at sige: Hvordan prioriterer vi, hvem har brug for beskyttelse, med de ressourcer, vi har? Da vi altså ikke kan tage imod alle de mennesker, der gerne vil bo i vores land, hvem er det så, vi især skal hjælpe, og hvordan hjælper vi dem bedst?

Det er en yderst relevant diskussion, og den er ikke nem, det medgiver jeg meget, meget gerne. Men den dér med stram, strammere, strammest synes jeg ærlig talt ikke kan bruges til ret meget.

Søren Søndergaard (EL):

Nu er der ifølge den sidst offentliggjorte statistik, så vidt jeg husker, 22 millioner flygtninge i verden, og det er jo ikke mange af dem, der kommer til Danmark, kan vi konstatere. Så det er i hvert fald lykkedes at lave lovgivningen så stram, at vi holder de fleste flygtninge ude; det kan man i hvert fald konstatere.

Men jeg vil godt spørge ministeren, om hun ikke kan bekræfte, at det, der så er blevet gennemført, gør, at vi fortsat altså kun formår at tage et meget, meget begrænset antal flygtninge til Danmark af de mange flygtninge, der er i verden, og langt mindre, end vores andel berettiger, hvis vi ser på, hvor rigt et land vi er. Kan ministeren ikke bekræfte, at den politik på det her område er blevet gennemført alene sammen med Venstre og De Konservative? Det er Det Radikale Venstre, det er Socialdemokratiet, det er Venstre og De Konservative, som er rygraden i den udlændingepolitik, der føres i Danmark? Kan vi ikke få det bekræftet?

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Det kan da godt være – for at vi ikke skal trække det her ud i det endeløse – at hr. Søren Søndergaard har ret i det. Men hvis man ser på de konkrete ændringer, der er lavet i udlændingelovgivningen – og så kan man måske altid sidde med en lup og se, hvad vi så kan kalde stramning og ikke en stramning – jamen så har SF f.eks. været med til en del ændringer, også været med nogle gange, hvor hr. Søren Søndergaards parti, Enhedslisten, ikke har været med.

Der er faktisk vedtaget ganske mange ændringer, og nogle vil måske betragte noget som en stramning, jævnfør det, jeg sagde om indsatsen over for tvangsågteskaber. Det gør jeg ikke.

Jeg mener faktisk, det er en meget vigtig håndsrækning til nogle unge mennesker.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2002

10) Til indenrigsministeren af:

Søren Søndergaard (EL):

»Vil ministeren redegøre for, hvad hun mente, da hun til TV-Avisen den 7. marts 2001 udtalte, at hun »desværre« ikke var i stand til at ændre afgørelse i sagen om den udviste tamilske kvinde, Uma Ratnavadyvel?«

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Det, jeg mente, da jeg sagde »desværre«, var ud fra, kan man sige, en medmenneskelig, spontan indfaldsvinkel. Man vil jo altid gerne hjælpe alle de mennesker, der f.eks. gerne vil bo i vores land. Jeg har oplevet utrolig mange andre, der er blevet nægtet opholdstilladelse, hvor jeg også har sagt, at desværre er vi nødt til at sige til de mennesker, at de ikke kan få opholdstilladelse.

Men det er jo ikke det samme som at sige, at man mener, at reglerne er forkerte og skal laves om. Man kan jo godt beklage konsekvenserne af nogle regler over for nogle konkrete mennesker, men hvor man siger, at hvis man lavede reglerne om, så ville det samlet set have nogle konsekvenser, man ikke kunne stå inde for.

Søren Søndergaard (EL):

Synes ministeren ikke, at det er rent hykleri, at ministeren fremfører det, som om det er et desværre, når det bestemt ikke er noget desværre? Det er jo et ønske fra ministeren, at lovgivningen skal være på den måde. Der er jo ikke noget desværre i det; det er et klart ønske fra ministeren, som er blevet gennemført med et flertal her i Folketingssalen, oven i købet i en situation, hvor der var et alternativt flertal, ministeren kunne have benyttet sig af, hvis hun ønskede at lave en anden politik.

Hvorfor skal vi høre på, at ministeren ligesom forsøger at skjule den kendsgerning? Det er jo fuldstændig klart, når man læser det i sammenhæng – og jeg kan læse det op for ministeren, hvis hun vil have det – så er sammenhængen, at der ikke er noget ønske om på nogen måde at lave lovgivningen om. Der er ikke noget ønske om på nogen måde at drage nogle konsekvenser